

MEEERMIN
TRANEN

Liefde transformeert

In samenwerking met:

Uitgeverij StoryLand / MaryDes Designs Ltd

p.a. Nijverheidsstraat 70

2160 Wommelgem

België

www.storyland.be

info@storyland.be

ISBN: 9781916268593

NUR: 334

Copyright: © 2020 Kathleen Triest / Uitgeverij StoryLand / MaryDes designs
Ltd

Omslag en vormgeving: MaryDes Designs Ltd

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de uitdrukkelijk bij wet bepaalde uitzonderingen mag niets uit dit boek verveelvoudigd, in een geautomatiseerd gegevensbestand worden opgeslagen of openbaar gemaakt op welke wijze ook, zonder voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever of de auteur.

*“She is a mermaid,
but approach her with caution.
Her mind swims at a depth
most would drown in.”*

— J. Iron Word

**MEERMIN
TRANEN**
Liefde transformeert

Voor de dromers.
Voor de mensen die vechten waarvoor ze in geloven.
Nooit opgeven!

K.T. STERLING

“De herinneringen dreven naar de oppervlakte. Ze sneden even pijnlijk en diep als het gevoel van benen te krijgen na eerst de vrijheid gevoeld te hebben. De gruwelijke vrijheid en de even gruwelijke prijs die ze ervoor moest betalen.”

HOOFDSTUK 1

In haar hoofd was het een chaos, maar uiterlijk liet ze er niets van merken. Meer nog, Rosalie zat strak geconcentreerd achter haar bureau. Haar vingers bewogen snel over het toetsenbord. Ze deed niets liever. Gelukkig maar, want elke dag, dag in, dag uit, zat ze aan haar laptop cijfers in te typen in een werkblad of mails te sturen. Momenteel bracht ze de namen van de personeelsleden in de planning. Administratie was iets dat ze met plezier deed, hoewel haar ambitie niet stopte bij het opmaken van planningen. Toch was er iets wat haar voor het eerst wegtrok van haar dagelijkse bezigheden. Afgeleid staarde ze naar een hoek van het kantoor. De droom van afgelopen nacht spookte door haar hoofd. Het was een waas geweest, als een herinnering van lang vervlogen tijden. Het ruisen van het water en de spottende lach van kinderen weerklonken nog steeds in haar oren.

Trrriinggg...

Ze schrok op van het scherpe geluid dat haar smartphone maakte. Ze moest dringend die beltoon veranderen.

‘Hallo, met Rosalie Andersen.’ Er kwam geen antwoord aan de andere kant van de lijn. ‘Hallo?’ Zoiets kon ze missen. Ze had genoeg werk te doen. Het was al erg genoeg dat ze zich liet afleiden. Met een zucht legde ze haar telefoon neer, schoof haar bril recht op haar neus en ging verder met het werk. Toen haar telefoon nogmaals rinkelde, onderdrukte ze een grom. Tot ze besepte dat het haar alarm was dat afging.

‘Robin...’ fluisterde ze.

Ze sloot haar laptop. Voor het eerst sinds ze op het kantoor was gekomen, keek ze in het rond. Deze keer met volle besef. Haar zakenpartner zat niet aan zijn bureau. Hij was waarschijnlijk zijn

joviale zelve aan het zijn bij de klanten in het restaurant, of bij de serveersters, dacht ze vol afschuw. Ze schudde afkeurend haar hoofd terwijl ze haar handtas nam en de wenteltrap afging.

Er verscheen een lach op haar gezicht bij het zien van de vele klanten die met een glas in de hand het restaurant vulden met hun vrolijk gelach en gepraat. Toen Rosalie zag wat sommigen in hun handen hadden, stond ze als bevroren stil. Ze beende naar de bar toe en nam twee menukaarten vast.

‘Marissa?’

Een serveerster die net een schaal met lege glazen op de bar plaatste, keek op. ‘Ja, mevrouw Andersen?’

Rosalie legde de twee menukaarten op de bar. ‘Herinner je je opleiding hier nog?’

‘Ja,’ zei de serveerster niet-begrijpend.

‘Weet je dan wat over de menu’s werd gezegd?’ Rosalie plaatste haar handen op haar heupen. Ze zag dat de lege blik in Marissa’s ogen nog nét iets leger werd.

‘Och ja, er zijn twee kleuren,’ zei de serveerster na lange tijd. ‘Maar het maakt toch niet uit welke kleur ik geef?’

‘Nee, Marissa. Nee, je luistert niet.’ Rosalie’s stem sloeg over. Ze deed haar uiterste best niet te roepen in het bijzijn van klanten. Terwijl ze naar adem hapte, legde ze haar hand op haar borst en probeerde te kalmeren.

‘Rustig, mevrouw.’

Rosalie nam haar bril af en sloot haar ogen. Haar ademhaling verzwakte. Ze nam haar inhalator uit de binnenzak van haar blazer en schudde ermee. Bevend stak ze het mondstuk tussen haar lippen en ademde diep in. Het kalmeerde haar. Ze kon weer rustig ademhalen.

‘Goed,’ begon Rosalie, terwijl ze haar inhalator wegstak en haar bril weer opzette. ‘Ik heb je al gezegd dat we de kaart met het avondmenu pas bij de avondservice geven. De gerechten die erop

staan, passen niet bij de dagservice. Daar is een hele studie aan... ‘Rosalie staakte haar uitleg. Ze wist niet of het iets uitmaakte.

‘Het spijt me, mevrouw,’ mompelde Marissa.

Rosalie nam de twee kaarten van de bar. ‘De avondkaart is zwart en de dagkaart is wit, zie je?’ Toen Rosalie merkte dat de serveerster haar aandacht verloor, probeerde ze haar blik te vangen. ‘Marissa, het is niet de eerste keer dat je die fout maakt. Ik zou graag mijn zaak naar een hoger niveau tillen en zo’n fouten kunnen we ons dan niet meer veroorloven.’

‘Natuurlijk,’ zei Marissa met zachte stem. ‘Ik zal erop letten.’

‘Dank u. Ga maar,’ zei Rosalie wantrouwig.

Met gekruiste armen keek ze toe hoe de serveerster wegliep. Ze moest Chris Strom, haar zakenpartner, dringend op de vingers tikken. Hoe kon hij toch altijd zo’n leeghoofden aannemen? Gewoon omdat ze blond waren en een stel lange benen hadden. Mannen...

Rosalie stelde vast dat Marissa alweer de zwarte kaarten had vastgenomen toen ze naar een tafeltje met klanten toeging. Gelukkig had ze haar fout ingezien. De serveerster wisselde de zwarte kaarten om voor witte. Hopelijk had Marissa het eindelijk geleerd. Rosalie blies een lok donker haar uit haar ogen. Dan durfden de mensen te beweren dat perfectionisme een last was.

Ze had hard gewerkt om te staan waar ze nu stond. Om als drieëntwintigjarige een eigen zaak te hebben, was niet iets dat zomaar in haar schoot kwam gevallen. Glimlachend gluurde ze naar een bord aan de muur. “Onderneemster van het jaar” Als perfectionisme een last was, waarom was het dan haar naam die op het bord prijkte?

‘Jezelf aan het bewonderen?’

Rosalie draaide zich om. Daar zag ze het glimlachende gezicht van haar zakenpartner.

‘Je hebt haar nét niet aan het huilen gebracht,’ zei hij geamuseerd

toen hij in de richting van Marissa keek. ‘Misschien moet je een beetje kalmeren.’

‘Misschien moet jij leren om serveersters aan te nemen die ten minste het verschil kennen tussen zwart en wit?’ antwoordde ze scherp.

Hij trok een lelijk gezicht. ‘Auwch... die zag ik niet aan komen, Andersen.’

‘Tja, ik ben dan ook niet jouw type van blond haar en blauwe ogen, Strom. Volgende keer ga ik de sollicitaties doen.’

‘Dat had je me de vorige keer al gezegd.’

‘Ik wil niet dat het hier rondloopt met enkel supermodellen.’ Rosalie merkte dat Chris’ glimlach verdween. ‘Maar goed, ik moet mijn broer gaan ophalen. Jij kunt het hier even aan zonder mij?’ vroeg ze twijfelend.

Hij knikte. ‘Maak je geen zorgen.’

Dat had hij niet hoeven zeggen, Rosalie maakte zich altijd zorgen.

Rosalie’s vingers gleden over het scherm van haar smartphone. Toen ze even opkeek, slenterde een jongeman met een slobbertrui en een veel te grote broek naar haar toe. Hij viel compleet uit de toon tussen de onberispelijk geklede tieners. Aan zijn gezicht te zien deerde het hem niet. Zijn onverschilligheid werkte, want aan de zijkant stond een groepje meisjes naar hem te kijken.

‘Dag zus,’ zei hij toen hij in de wagen stapte. Zijn tas smeed hij op de achterbank.

Rosalie grinnikte even toen ze de meisjes nog zag kijken. ‘Dag Robin,’ zei ze terwijl ze haar telefoon in haar handtas stak. Even wierp ze een verveelde blik op zijn slobberkleren. ‘Iets interessants geleerd op school?’

‘Poincaré had de massa-energie relatie eerder gevonden,’

antwoordde hij monotoon.

‘Ik begrijp het niet,’ zei ze met een frons.

Hij vertelde verder, ‘Wel, Einstein had ... ‘

‘Nee, ik begrijp niet waarom je niet onmiddellijk verder wil gaan in wetenschappen. Je bent al zeventien jaar en hebt nog geen enkele beslissing genomen.’

‘Dat interesseert me niet,’ zei hij met klem. ‘Ik weet nog niet wat ik wil. Ik weet zelfs niet of ik wil verder studeren.’

Rosalie kon nog enigszins snappen dat hij een sabbatjaar zou nemen. Of een jaartje in het buitenland wilde studeren. Dat was iets dat zij ook ooit zag zitten, vooraleer de kans om het restaurant te beginnen, haar pad kruiste. Maar helemaal niet studeren? Ze startte de auto en reed weg. ‘Dat meen je toch niet,’ protesteerde ze. ‘Toen ik zeventien was ... ‘

‘Ja ja,’ klonk het geërgerd, ‘dan was jij al voorzitter van dit en president van dat. Ik heb gewoon die ambitie niet.’

Het was vreemd. Ze waren dan wel broer en zus, maar ze waren zo verschillend. Niet alleen in hun uiterlijk, des te meer in hun persoonlijkheid. Waar hij onverschillig en ongeïnteresseerd was, niet alleen in hoe hij zich kleepte maar ook hoe hij stond in het leven, hoe hij keek naar de dingen, ook al was hij slim, zo stipt en nauwkeurig was zij. Misschien vroeg ze soms te veel van anderen, misschien was ze het zo gewoon van zichzelf om de lat hoog te leggen en verwachtte ze daarom dat iedereen dat deed, maar niet iedereen was zoals zij. Ze kon niet anders dan zich erbij neerleggen. Zijn gekruiste armen en opeengeperste lippen waren genoeg om te beseffen dat het onderwerp afgesloten was.

‘Hoe is het thuis?’ vroeg ze, om het over een andere boeg te gooien. Niet dat ze zo graag over dat specifieke onderwerp sprak.

‘Hetzelfde als altijd, zeker?’ zei hij schouderophalend. ‘Pap heeft het druk met zijn werk en mam is aan het mediteren.’

‘Mediteren?’ riep Rosalie schril uit. Gelukkig stond ze net voor een rood licht. Anders zou ze uit de bocht gevlogen zijn. ‘Sinds

wanneer doet ze dát?’

‘Heb ik dat nog niet verteld?’

Ze schudde verwoed haar hoofd. Naast achterdocht nam vooral nieuwsgierigheid de overhand.

‘Ze heeft een boek gekocht van een of andere goeroe.’

‘Een goeroe?’ herhaalde Rosalie vol ongeloof.

‘Goeroe Ravi heet hij,’ legde Robin uit. ‘Mam denkt dat ze daardoor een betere balans in het leven kan bereiken.’

Rosalie grinnikte bij die gedachte.

‘Dat is wat zij zegt. Geloof je me niet?’

‘Ja, natuurlijk,’ antwoordde Rosalie fijntjes. ‘Hoe komt ze er toch bij?’

‘Ze zegt dat ze te veel stress heeft.’

‘Stress?’ Er was maar één ding dat haar moeder stress kon bezorgen. ‘Heeft mam nog iets gezegd over...’ Ze keek hem vol twijfel aan. ‘Je weet wel.’

‘Niets speciaals. Meestal negeert ze het onderwerp, gaat ze lezen of mediteren, en pap zegt er toch nooit iets over.’

‘Waarom kan ze het gewoon niet aanvaarden in plaats van haar heil te zoeken bij kwakzalvers?’ vroeg Rosalie zich ontstemd af.

Meestal deed een autorit haar deugd. Dan deed ze het dak van haar cabrio naar beneden. Wanneer de wind met haar haren speelde en de muziek luid stond, voelde ze zich herleven. Op dit moment voelde ze enkel maar spanning.

Robin grijnsde. ‘Ik zou blij zijn dat ze jou nog aanvaardt.’

‘Ik?’ vroeg Rosalie met overslaande stem. ‘Hoe bedoel je? Zegt die goeroe daar iets van?’

‘Zo bedoel ik het niet,’ verbeterde Robin zich, ‘ze herhaalt steeds iets over “loslaten” en “aanvaarden”.’

‘Ah, oké.’ Rosalie was gerustgesteld. “Loslaten” en “aanvaarden” konden zoveel betekenen. Haar moeder had er nooit een echt probleem van gemaakt dat Rosalie op vrouwen viel. Naar haar

ouders toe was ze daar altijd direct in geweest. Al was ze misschien iets opener naar haar vader toe dan naar haar moeder. Haar ouders maakten er ook geen enkel probleem van. Hoewel, haar moeder had het er misschien een tikkeltje moeilijker mee dan haar vader. Ze wist het niet zeker, gewoon omdat de band met haar moeder nooit zo sterk was dan met haar vader. Het enige waar haar moeder wel een groot probleem van maakte was van haar vriendin, Josie.

‘Heeft ze nog iets gezegd over Josie?’ vroeg Rosalie gespannen.

‘Dat onderwerp vermijdt mam liever.’

Ze snoof. ‘Josie is niet “dat onderwerp”, ze is mijn vriendin.’

‘Och, zo bedoelde ik het niet,’ excuseerde hij zich meteen.

‘Dat weet ik wel.’

Rosalie wist niet wat ze nog méér kon doen. Haar moeder en Josie in dezelfde ruimte zetten, leverde al een potentieel probleem op. Hoewel ze hun best deden een beschaafde conversatie te houden. De moeilijkheid was dat haar moeder Josie niet graag had. Ze had liever iemand anders aan haar dochters hand gezien, een andere vrouw. Volgens haar vader, een vrouw met wat meer klasse en ambitie, eigenlijk dus een volledige kopie van Rosalie. Ze kon er maar niet bij dat nonchalanter zijn en ietwat minder ambitie hebben, te min kon zijn. Alsof lange rokken dragen of flipflops niet goed genoeg waren. Goed, die flipflops droeg Josie niet meer, maar de rest was toch niet erg. Hoe kon kledingstijl en ambitie de beginselen van een goede relatie verklaren? Josie hoefde toch ook niet in maatpakken en jurkjes rond te lopen? Josie hoefde toch ook geen eigen zaak te hebben? Ze vroeg zich af of haar moeder hetzelfde dacht over Robin en zijn achteloze kledingstijl. Daar had ze nog niets aan veranderd, of had ze er niets over te zeggen?

‘Ik denk dat we er voorlopig niet veel aan kunnen veranderen, zus,’ zei Robin sussend.

‘Daar heb je gelijk in,’ beaamde Rosalie. Intussen parkeerde ze haar wagen. Dat deed ze heel subtiel voor de oprit van de burens, naast haar ouderlijke huis.

Robin keek op zijn horloge. ‘Het is laat. Mam zal zich weer afvragen waar ik blijf.’

‘Ik vraag me af waarom je haar nooit vertelt dat ik je naar huis voer. Pap weet het,’ zei Rosalie die haar broer vragend aankeek.

‘Ik heb gewoon geen zin in al die vragen,’ zei hij. ‘Eens dat ze het weet zal het zijn van: “wat zegt ze? Wat doet ze? Kun je haar dit zeggen? Waarom zegt ze dat niet? Waarom zegt ze dit niet? Waarom komt ze niet binnen? En ga zo maar door.’

Ze begreep het. Al zou zij het misschien niet zó lang kunnen achterhouden...

Na een laatste knuffel, namen ze afscheid.

Robin ging naar het huis met de rode voordeur toe. Toen zijn moeder naar buitenkwam, bleef hij staan.

Rosalie dook onmiddellijk weg. De enige die haar uit balans kon brengen was haar moeder. Ze moest zich iets langer kunnen voorbereiden om haar te zien en om met haar te praten. Er was te veel gebeurd om van een normale relatie te kunnen spreken. Er waren zaken die haar tot op de dag van vandaag nog steeds achtervolgden.

Haar wegduikpoging was een vergeefse moeite. Zelfs vanop die afstand zou haar moeder nog haar wagen herkennen. Behoedzaam piepte ze door het raam. Ze zag de scherpe blik van haar moeder in haar richting priemen. Er zat maar een ding op. Ze streek haar haren glad en keek in de achteruitkijkspiegel. De groene ogen die naar haar terugkeken waren vervuld met moed. Ze kon dit. Ze zou zich niet laten doen door gelijk welk persoon, en zeker niet door haar.

Rosalie stapte uit haar wagen. Haar moeder, Helen, kwam haar met open armen tegemoet. ‘Lieverd, wat doe jij hier? Moet jij niet op je werk zijn?’

‘Ik kwam Robin afzetten.’

‘Robin afzetten?’ herhaalde Helen niet-begrijpend terwijl ze

Rosalie omhelsde. ‘Had hij jou gebeld? Normaal komt hij met de bus naar huis.’

Rosalie slikte. ‘Hij... ik...’

Robin had haar in deze vervelende situatie gebracht. Wat ze het ergste vond was dat hij er onverschillig bleef bij staan. Hij maakte geen enkele aanstalten om haar uit deze situatie te redden.

‘Ik ga hem elke dag halen van school en breng hem naar huis,’ zei ze ademloos.

Helen zette een stap naar achter. Sprakeloos draaide ze zich om. Robin ging op dat moment ongeïnteresseerd naar binnen. Met opengesperde lippen wendde ze zich naar haar dochter. ‘En waarom weet ik daar niets van?’

‘Het is iets tussen Robin en mij,’ begon Rosalie ietwat moeilijk, ‘Je weet wel, tussen broer en zus. We zien elkaar bijna niet meer en op deze manier houden we nog contact.’

Helen keek haar scherp aan, alsof ze op die manier een leugen wilde doorprikken. Een tel later verdween de scherpste en maakte plaats voor zachtheid. ‘Dat begrijp ik lieverd, maar waarom mocht ik er niets van weten? Ik had het wel begrepen.’

‘Dat weet ik, mam. De volgende keer zal ik het zeggen,’ klonk het gespannen.

‘Kom je binnen?’ vroeg Helen.

Rosalie schudde haar hoofd. ‘Ik moet naar mijn werk.’

‘Natuurlijk, lieverd. Wanneer kom je nog eens langs?’

‘Echt waar?’ vroeg ze opgelucht.

Helen maakte een verontwaardigd geluidje. ‘Waarom zou een moeder niet willen dat haar dochter langskomt?’

Rosalie’s opgewekte gevoel verdween. ‘Mam, als ik langskom, komt Josie ook mee.’ Helen kon haar emoties niet wegsteken. Dat had Rosalie van haar overgeërfd. De glimlach maakte plaats voor een diepe frons.

‘Ik zou liever willen dat mijn dochter eens alleen langskomt.’

‘Mam, je mag nog zoveel tegenwerken als je wil. Als ik kom,

komt Josie ook,' zei Rosalie met klem.

'Dat zullen we dan eens afspreken. Als je eens tijd hebt in je drukke agenda.'

Rosalie had de hint begrepen. Haar moeder wist dat ze in principe nooit voor iets tijd had. 'Ik moet gaan. Dag mam.'

Ze kreeg nog een laatste knuffel en nam afscheid. Schoorvoetend ging ze naar haar wagen toe.

Rosalie reed weg. Al haar zelfvertrouwen verdween als sneeuw voor de zon wanneer ze bij haar moeder was. Ze wilde niet dat iemand zo'n effect had op haar.

Haar moeder kon het niet eens opbrengen om haar vriendin te aanvaarden. Misschien kon die goeroe haar moeder doen inzien dat de kleine dingetjes niets betekenden en dat de grote dingen veel belangrijker waren... Misschien... Het bleef nog altijd haar moeder natuurlijk. Ze wist dus niet wat die goeroe Ravi kon veranderen. Ze geloofde niet in die kwakzalvers en hun zweverig gezever.

Ze sloeg met haar hand op haar stuur. Verdomme, waarom kon haar moeder nou nooit eens redelijk doen? Wanneer het gebrabbel van de radio-dj's bleef aanhouden, veranderde ze van zender. Op de zachte tonen van een lieflijke melodie kwam Rosalie tot een besluit. Het enige wat ze kon doen was nog eens een ontmoeting regelen tussen Josie en haar moeder. Werk of niet. Tijd of niet. Ze moest haar moeder voor eens en altijd duidelijk maken dat ze Josie verkoos. Als haar moeder het niet wilde inzien, zou dit spelletje voor eeuwig blijven duren.